

דרכו של נביא שקר לשילטון

רובינשטיין

המכריע (ואכן, המצרים נהגו כך, כשברו את מערכות הנשק והציוד שבעזרתן ניצחו בקרב על צליחת התעלה).

● היה ברור, שהרוסים לא יסבלו השתלטות יש-ראלית על המרחב האווירי של מצרים ויתערבו באופן ישיר — עד כדי בניית מערכת נוסף-מ"ם מושלמת משלחם, שתגן על המצרים ותנטרל את חיל-האוויר הישראלי (ואומנם, מאוחר יותר, התגלה שנאצר עצמו הציע לרוסים שיקבלו את הפיקוד על המרחב האווירי שלו). ההתנגשות הישירה בין מטוסי-קרב רוסיים לישראליים — על כל השלכותיה המסוכנות האפשריות — היתה תוצאת-לוואי בלתי-נמנעת מהמצב שנוצר.

ואכן, המכה הנוראה שקיבל חיל ה-אוויר שלנו במיתקפת יום-הכיפורים — היתה תוצאה ישירה מבניית מערכת הטיילים הרוסית, שנגרמה על-ידי הפצות שלנו לעומק מצריים.

כל זה היה רחוק מתודעת עם ישראל בינואר 1970. ולהיפך: הציבור, המסומם מאווירה של שביעות-רצון עצמית — וזילזול באויב, נמשך לאופנה החדשה של „אנו נראה להם“. וכאן הגיע תורם של נביאי-השקר — להפוך את השטות לפולחן ואת האופנה לעבודת-אלוהים.

דוריאל

ביום 9.1.1970 יצא עיתון „הארץ“ עם מאמר גדול ומוחץ של ד"ר אמנון רובינשטיין, תחת הכותרת: „נגד נאצר — בעד מערכה משולבת להפלת השליט המצרי“. ליידי המאמר חר פיעה קריקטורה: גמאל עבד-אל-נאצר, במעיל רוסי בלוי, שוקע בשלולית מים, תחת מטר פצצות ישראליות. סיפורים שונים מתחלפים על הדרך שבה התקבלה החלטה כה גורלית — כמו פתיחת מילחמה על המרחב האווירי של מצריים, החלטה שהעמדה הרבה מעל לתחום סמכותם של המטכ"ל ושל שר-הביטחון, אבל התקבלה ואושרה ללא תוכנית להכרעה, וללא מטרה מדינית (להבדיל מהיעד הפרסונלי של החלפת נאצר בשילטון).

אין זה חיוב, כרגע, אם החלטה נתקבלה על סמך רמז שנתן דיפלומט אמריקאי לדיפלומט ישראלי, בין שתי כוסיות ויסקי במסיבת-קוקטייל, או על-סמך הורוסקופ שהודפס בעיתון, או — על-ידי זריקת קוביה. מה שברור הוא — שהחלטה זו לא עוצבה בתהליך של ניתוח מדיני שקול, בהשתתפות מטה מיקצועי רציני שיכול היה להציג ולבחון את כל ההיבטים של צעד גורלי כזה.

לא היה נחוץ כל חוש נבואי, כדי לקבוע שהרפתקת ההפצצות לעומק מצריים — תיגמר באסון לישראל, והנימוקים לכך היו פשוטים:

● לישראל לא היה שום עניין להחליף את נאצר בשליט אחר, שיזכה באשראי בינלאומי מחודש, לו ולא רצו, אחרי שנאצר ירד לדרגת פוסט-רגל מדיני וכלכלי — גם בעיני אדונו הרוסיים. אויב פוסט-רגל תמיד עדיף על אויב שזכה באשראי מחודש.

● העובדה שחיל-האוויר הישראלי יכול לחדור, כימעט ללא התנגדות, ללב מצריים, צריכה היתה להיות סוד צבאי ממדרגת ראשונה, השמור לרגע בו צעד כזה יידרש, כדי להכריע במילחמה. דבר זה אינו שונה משמירה על סודיות של נשק-הכרעה חדש, שאותו מגלים רק ברגע

לסכנת נביאי-השקר, המלווים את התרבות האנושית מיקדמת-דנא, היו ערים דווקא חכמי ישראל הקד-

מאת

יוסף דוריאל

(כותב המאמר הוא מהכרו של התזכיר, שבו הוזכרה ישראל מאסון ביטחוני מת"קרב — חודשיים לפני מילחמת יום-הכיפורים. פירטי תזכיר זה הופיעו, מאוחר יותר, בספר „הביטחון הלאומי של ישראל“.)

מונים. לקרא השיטחי בתנ"ך נדמה שהקצף על נביאי-השקר יצא מסיבה דתית צרת-אופק, וקשה לו להבין כיצד זה אליהו הנביא, שהיה לסמל אהבת-האדם, שחט במיידיו אברכים משכילים, שכל פישעם היה הפולחן לאלוהים זרים. אם נתרנס את הסיפורים העתיקים למציאות של היום — נחזור ונמצא את האברכים המשכילים נתפסים להתנהגות דומה. שסימן ההיכר העיקרי שלה הוא: לומר לציבור, בכל עת, את מה שנעים לו לשמוע — במקום את מה שצריך להשמיע ולעשות את מה שנעים לעסוק בו — במקום את מה שצריך לבצע.

בנידה זו של האיש המשכיל בחובתו לומר את מה שהוא מאמין בו, כדי לפקוח את עיני העם, נסלחת כיום יותר מאשר בימיו של אליהו הנביא. וכך אנו מוצאים משכילים בעלי תואר מדעי, הזורקים הצידה את מה שלמדו ומחפשים את האופנה, שבעזרתה יתחבבו על המימסד הצבוע או על ההמון הפרימיטיבי.

כך הצליחו נביאי-השקר המודרניים באמריקה לסבך את ארצם האדירה במילחמה האומללה בווייטנאם, כשנתפסו לאופנה חולפת של המימסד הצבאי שלהם, וכך תרם ד"ר אמנון רובינשטיין בישראל את חלקו

הצנוע לעידוד הטיורף המדיני של הפצצות מצריים לעומק, בעזרת מאמרו הגדול בעיתון „הארץ“.

אבל, אם תפקידו של נביאי-שקר הוא להתאים את עצמו לאופנה המשתנה, תפס הנביא רובינשטיין מייד להיכן נושבת הרוח אחרי אסון יום-הכיפורים והתחיל למכור לנו, בעיברית יפה ובארגומנטציה אינטליגנטית, את חיוניות הנסיגה לגבולות „הקו הירוק“.

טכניקה החביבה במיוחד על נביאי-שקר היא להח"ניף לאינסטינקטים הפרימיטיביים של ההמונים. זוהי דרך בדוקה של כל הדמגוגים — מאז כוהני עגל-הזהב ועד לימיה-הזהר של גבלס. האם גזענות יהודית היא סחורה לצורך זה? מתברר, שאצל הד"ר רובינשטיין גם זו סחורה. בקרב יהודים יוצאי הגולה קיימת רגישות מיוחדת לגזענות, שבה נהגו כלפני-הם הגויים.

תגובת היהודים לגזענות של הגויים התפתחה בשני כיוונים: המסוגלים ללחום בה התארגנו במיסגרות אי-דיאלוגיות — יחד עם גויים — או בתנועת-השיחורר הציונית; אלה שלא היו מסוגלים ללחום בה פיתחו אמונה נגדית, והיא — שאם יש נחיתות גזעית-לאומית, הרי היא זו של הגויים הרצחניים ולא של היהודים, ממשיכי דת משה. רק נביאי-שקר מודרניים יכולים ללבות תגובה אנושית זו לאמונה גזעית — שכל מי שנולד לאם יהודיה יקר ורצוי לנו, גם אם הוא פושע ואויב העם היהודי.

קיימת אמת לא-נעימה, שרבים מאויבי ישראל הם מגזע יהודי. אסירי ציון, שהגיעו לארץ מרוסיה, נושאים איתם זכרונות מרים מיהודים אויבי-ישראל שירדו לחייהם. הממציא אלכסנדר זרחין נודף ונכלא שנים ארוכות על-ידי קומוניסטים יהודים, שונאים-ישראל. התעמולה החריפה ביותר נגד תנועת התקומה היהודית התנהלה בידי יהודים, ועיתון האידיש של מוסקבה, „עמעס“ („אמת“), היה זה שפירסם את הקריקטורות הנבזות ביותר נגדו. מה חייבת ישראל ליהודים כאלה, או, בכלל, לפושעים יהודים מכל העולם, המנסים להתאזר בישראל?

(המשך בעמוד 36)

